

SPIS

NADALJEVANJE ZGODBE: »Zapravil sem denar, ki mi ga je zaupal oče. Strah me je, kaj porečem očetu ...«

Kaj bo rekel oče, ki se je pošteno mučil za denar, ki sem ga hitro zapravil? Me bo sploh še želel videti in me sprejeti kot sina? Vem, da je oče odpustljiv in me je imel rad, ampak zapravil sem veliko denarja, ki mi ga je zaupal, da ga bom varoval in trošil, ko bo to res potrebno. Oče je dolga leta garal, da si je prislužil ta denar, jaz pa sem ga zapravil zelo hitro. Najraje sploh ne bi šel nazaj k njemu, ampak sem brez denarja in strehe nad glavo. Kako bodo name gledali domači? Ali me bodo sploh še želeli poznati? Ne preostane mi drugega, če nočem postati berač. Morda pa bi lahko pomagal očetu v službi? Od njega ne morem zahtevati naj me sprejme, kot sina, saj sem mu povzročil preveč sramote. Lahko pa ga prosim, če bi me vzel za delavca v njegovi delavnici. Za delo, ki ga bom opravil, pa bi želel imeti le nekaj za pod zob in streho nad glavo, da ne zbolim. Ampak kaj bom storil, če me bo odslovil? Od sramu me bo pobralo. Raje bom še malo počakal in prespal pri beračih. Zelo sem zaspan. Spat grem.

In prišlo je naslednje jutro. Zakaj se zbudam v teki bedi med ljudmi, ki nimajo nikogar in ne morejo dobiti dela, jaz pa bi morda lahko delal pri očetu? Tu v tej bedi ne morem preživeti zime, a nimam denarja za stanovanje. Če bom morda še kdaj imel kaj denarja, bom z njim ravnal pametno in ga ne bom zapravljaj, kot sem to storil z denarjem, ki mi ga je zaupal oče. Preden se odpravim k očetu, bom poskusil dobiti nekaj denarja z beračenjem. Ampak pomisli, ali je vredno beračiti za nekaj 100 tolarjev na dan, če bi pa lahko živel pri očetu in ne bi bil lačen in me nebi zeblo? Časti tudi sedaj nimam, ko beračim in je tudi ne bom imel, če se vrnem k očetu. Morda pa me bo vseeno sprejel? Ampak zakaj pa bi me, saj je zaradi mene izgubil čast in denar. Tudi domači mi verjetno ne bomo odpustili, toda tako ne gre več naprej. Umrl bom, če se ne vrnem k njim. Še danes se odpravim. Potrkal bom na vrata, pozdravil bom očeta in ga prosil za delo. Močno upam, da bo privolil. Delal bom pridno, ker vem da sramote, ki sem mu jo povzročil in denarja, ki sem ga zapravil, ne morem povrniti v celem življenju. Pa vseeno bom poskusil, saj ne morem živeti tako, kot živim sedaj. Ne bom izgubljal časa, takoj se odpravim.

Poglej si hišo, v kateri sem odraščal, in to je hiša mojega očeta. Vse bi dal, da bi me vzeli nazaj, a kaj ko nič nimam. Ne bom se več obotavljal. Grem in pozvonim, nihče me ne ustavi. Vrata se že odpirajo. Poglej si očeta mogočnega in vso ostalo družino. »Oče, jaz, ki sem te ponižal, te prosim, da me vzameš vsaj za delavca, ker vem, da nisem vreden, da bi živel kot tvoj sin.« sem rekel. Oče pa je rekel: » Pozabi na to, kar se je zgodilo. Važno je, da si prišel nazaj domov, sin moj. Pridi v hišo domačo in jej, in pij, kajti danes je velik dan.«

Tako se je končalo, kot je najbolje sploh možno. Še sam nisem zares verjel, da bi se lahko zgodilo kaj podobnega. Ničesar na svetu ni, kar bi me lahko tako razveselilo, kot so me razveselile besede očeta, ki me je z veseljem sprejel kot svojega sina. Na moj in očetov denar pa bom pazil, kolikor bom mogel in ga ne bom nikoli zapravljaj, ker vem, da se v naslednji podobni situaciji ne bi izteklo tako, kot se je sedaj.